

Bohdan Pivoňka - životopis

Bohdan Pivoňka se narodil 2. července 1940 v Novém Městě na Moravě, ale vyrůstal v Praze. Působil jako farář, vikář, je autorem náboženských písní a působil jako vězeňský kaplan, díky čemuž měl inspiraci k napsání knihy Duchovní služba v postkomunistickém vězení aneb ohlédnutí za dvacetiletím Vězeňské duchovenské péče.

Jeho otec působil jako vysoký představitel Armády spásy. Po komunistickém převratu ovšem přišel rychlý konec, protože Armáda spásy s komunisty nespolečně pracovala. Soudruzi v roce 1950 prohlásili Armádu spásy za špionážní organizaci a zakázali ji. Jeho otce zatkl a ten za nejasných okolností nakonec ve vězení zemřel.

Po zániku Armády spásy maminka Lydie začala navštěvovat nejbližší evangelický sbor v Korunní ulici. Bohdan tam navštěvoval nedělní školu, ve které také později sám učil. Poté vystudoval Komenského bohosloveckou evangelickou fakultu.

Po vojně u ženistů studoval tři měsíce na ekumenickém institutu ve Švýcarsku a po návratu nastoupil na své první farářské místo. Bylo to ve Kšelích u Českého Brodu. Krátce nato se oženil s Janou Šebestovou a měli spolu tři děti.

V červenci 1968 se rodina přesunula na Vysočinu do obce Svratouch. V srpnu došlo k invazi vojsk Varšavské smlouvy a následné normalizaci. Lidé nebyli nadšení a polské vojáky nesnášeli. Ale i v této době si pan Bohdan zachoval své přesvědčení a lidskost, což dokázal tím, že dal žíznivým vojákům napít vody. Podle něho si vodu zaslouží i nepřítel.

Kvůli chování, které bylo považováno za protirežimní postoj, málem přišel o státní souhlas s vykonáváním svojí funkce v církvi. Dostal se ale do hledáčku STB a zažil spoustu výsledků.

Podílel se na tzv. bytových seminářích. V době normalizace bylo spoustě mladých lidí upřeno právo na vzdělávání, a z toho důvodu skupina filozofů a jiných intelektuálů z řad disidentů pořádala tyto neformální přednášky, které se konaly v bytech disidentů, mimo jiné na faře ve Svratouchu.

Pan Bohdan byl signatářem Charty 77 a tzv. Dopisu jednatřiceti – v otevřeném dopisu Federálnímu shromáždění českobratřští faráři i laici kritizovali represivní vztah státu k církvi. Výslechy STB přibývalo a s tím i výhrůžky, že by mohl přijít o rodinu. I tak vše ustál.

Ve Svratouchu prožili Pivoňkovi celou normalizaci. Teprve v roce 1989 se mu podařilo vrátit do Prahy, kde mu byla povolena duchovenská činnost v 2. žižkovském sboru v Praze.

Po sametové revoluci se zasloužil o vybudování vězeňské duchovenské péče u nás. Nejprve se jednalo o dobrovolnickou činnost, ale později bylo založeno občanské sdružení Vězeňská duchovenská péče (VDP), jehož prvním předsedou se stal právě Bohdan Pivoňka. Sám od roku 2002 do roku 2010 působil jako hlavní duchovní kaplan Vězeňské služby ČR.